

Nahodilé číslo, co se zove trest

PhDr. Mgr. Jeronym Klimeš, Ph.D. 2011

Vždy mě překvapuje, jak soudci vyhlášují rozsudky ode zdi ke zdi. Na jedné straně tisíce zcela zjevných zneužití dětí při rozvodových sporech zůstane nejen nepotrestáno, ale vůbec se z toho nevyvozují důsledky. Pak najednou se nějaký případ stane mediálně známý a všichni se mohou zbláznit. Tresty ukládané soudem tak představují nahodile generované číslo v závislosti od mediálních větrů a jiných chaotických proměnných.

Například znám rodinu, kde je v úředním spisu doloženo, že dcera spí celé roky v obýváku v jedné posteli s otcem, zatímco ostatní děti spí ve dětském pokoji a matka/manželka spí o patro výš v ložnici sama. Jedině tato jejich dcera nikdy nechodila do školy. Většinu absencí má ale formálně omluvené přítelem otce - místním lékařem, který jí píše omluvenky jednu za druhou. Když ve škole začne ředitel tlačit na rodiče, tak táta ji přehlásí na jinou školu pod pláštíkem domnělé „školní fobie“ (kterou samozřejmě nemá). Neexistuje jediné pořádné psychologické vyšetření této dívky, naopak existuje řada nic neříkajících potvrzení „o návštěvě psychologického zařízení“. Nejen já, ale i řada jiných lidí se obává, že za tím asi je sexuální zneužívání. Když jsem to napsal sociální pracovníci, tak ta předala můj email policii. Policie mi zavolala a zeptala se, z čeho tak usuzují. Ukázal jsem jim všechny nesrovnalosti ze spisové dokumentace a oni mi řekli: „To nám nestačí na zahájení řízení...“ Tedy není nástroj, jak dostat dívku na sexuologické či gynekologické vyšetření (konec konců ani do školy). Já osobně nevím, co mám víc dělat. Jsem vázán profesním tajemstvím, takže nemohu novinářům říci nic víc, než tento obecný popis, i když jsem jinak přesvědčen, že by se měla ta dívka alespoň vyšetřit, zda není zneužívána. Ale nejsou nástroje.

Když s tímto případem srovnám vlčí děti, jsou tam dva rozdíly. Vlčí děti jistě nebyly sexuálně zneužívány, ale za to byly mediálně rozmázlé, proto jejich táta bude bručet, ale na druhé straně nemají sociální pracovníci nástroje, jak potvrdit či vyvrátit mnohem ostřejší případy. Věřím, že kdyby se výše popsaný případ, jak se patří, mediálně rozmázl, tak by se také soudy předháněly v tom, kdo dá exemplárnější trest. Jenže opravdu nejde o to rozdávat přehnané tresty, ale mít nástroje, jak udělat pořádek v běžných případech zneužívání dětí. Například zde vidíme běžnou praxi i při rozvodech, kdy kamarád lékař dá omluvenku na cokoli. V rozvodových rozsudcích bohužel nebývá běžná doložka, že styk s rodičem, který se neuskutečnil ze zdravotních důvodů, musí být nahrazen v jiném termínu.

Například matka po rozvodu předává v sobotu ráno otcí dvě děti. Kromě dětí mu vnucuje ještě jejich kočku a morče v kleci. Otec zvířátka nechce, páč právě jedou do zoo. Co tam se dvěma dalšími klecemi? Žena mu ale zavolala v noci, že má zvířata na parkovišti u auta. On vyleze před barák, ale nic nenašel. V neděli ráno v 9:00 žena zavolá dětem, že její líto, ale kvůli tátovi přišly o zvířátka. Děti brečí jak kropicí konev. Táta je za zlého. Máma ale za čas vyměkne a v 13:00 zavolá dětem, že kočička našla na parkovišti nějaká hodná paní a dala ji na policii a páč kočička měla čip, tak prý policie poznala, komu kočička patří. Kočička tedy na ně čeká doma! Hurá! Děti mají radost, jak je ta jejich maminka hodná.

Tato habaďura je učebnicová ukázka psychického zneužití dítěte při rozvodovém boji. Na rozdíl od vlčích dětí naprosto zločinecky účelová, protože matka netrpí žádnou utkvělou představou o zkaženosti tohoto světa. (Ona sama totiž ten zkažený svět realizuje.) Je psychicky zdravá, jen z duše nenávidí svého expartnera a její děti jí slouží k tomu, aby si do něho mohla kopnout. Ovšem tady žena nedostala žádnou výtku od sociálního odboru, natož od soudu. Nikdo nezahájil řízení o změně výchovného prostředí, aby se děti svěřily do péče otce.

Stejně patově zřejmě dopadne i následující případ rozvodového boje. Matce zoufale volá asi desetiletý syn: „Mami, prosím tě dojeď si pro mě...“ Není schopen do telefonu říci, co se stalo. Máma skočí do auta, jede jako šílená přes město za synem do otcova bytu. Vletí tam. V obýváku sedí táta se synem, v ruce stopky: „Hmm, 14 minut. To je docela slušný čas...“ Toto chování otce naplňuje definici psychického zneužití dítěte v rozvodovém boji. Podobných scének včetně domácího násilí tam bylo více, tak nechápu, jak soudní znalci dospěli k názoru, že „není zřejmé, že by otec popouzel syna vůči matce“. Soudní znalci totiž vedle spřátelených lékařů představují další svévolný prvek v naší justici. Soudce je člověk, kterému není dovoleno mít vlastní názor, ten musí rozhodovat podle papírů. Naproti tomu soudně znalecký posudek představuje hodně papírů, a to dokonce hodně drahých papírů, ergo má hodně velkou

váhu, i když jsou to až příliš často zcela nekonzistentní jalové bláboly a tony oskenovaných dokumentů ze spisu, o pravopisných chybách ani nemluvě. Soudní znalci tak mají neúměrně velkou moc, řekl bych, že v praxi větší než soudce, a to přesto, že jejich chyby, včetně úplatků jsou prakticky nepostižitelné.

Řeknu to takto, kdyby tzv. vlčí děti dokázaly zazpívat „Pec nám spadla“, tak by rodinné prostředí mohlo být jinak naprosto stejné, ale sociální pracovnice by jen pokrčily rameny a nic by se nestalo jako ve výše citovaných případech. Jinými slovy existuje určitá kritická úroveň týrání, zneužívání a zanedbávání dětí, nad kterou soudy rozdávají tresty jako při vraždě - šest let, osm let. Pod touto kritickou úrovní je zneužívání dětí naprosto beztrestné.

Mám nahrávku z jednoho sobotního předávání čtyřletého kluka. Toho máma vystrčila za dveře. On tam zoufale řve, pak zoufale vzlyká, že chce dovnitř. Nějaká sociální pracovnice se ho snaží odnést k otci. Tuto šílenou scénku nahrává na video nevlastní nezletilý bratr (zneužití dalšího dítěte). Tomuto infernu se říká kontaktní předávání dítěte. Ale to není vše. Tři dny na to, přišli oba rodiče se zmíněným kloučkem za mnou. Vzal jsem padesát korun, šli jsme do ulic, obešli pár bloků, přišli do supermarketu, kluk řídil košík, koupili jsme kafe a Kinder vejce a skončili v dětském koutku. Seděl jsem s matkou na lavičce a tou dobou již kluk radostně dováděl s tátou na kluzačce, protože táta to s ním jinak dobře umí. Přešli jsme pak na jiné hřiště, tam se situace opakovala. Já jsem hovořil s mámou, táta blbnul se synem. Tomu se říká předání dítěte s překryvem. Ano, bylo takto názorně ukázáno matce, jak může předejít týrání dítěte svým kontaktním předáváním. Musí se přemoci a každý týden půl hodiny plkat o počasí s otcem. Jste na velkém omylu, pokud si myslíte, že tento pár si dnes předává dítě s překryvem. Naopak matka stále praktikuje ono kontaktní předávání dítěte - vytrčit za dveře, kde dítě řve hrůzou ze separační reakce. Navíc ve spisové dokumentaci je prokazatelně doloženo, že kluk má od mámy zakázáno dát tátovi pusu, naproti tomu novému partnerovi matky dává pusu na povel. Dále matka zabaví a zlikviduje dítěti všechny hračky od táty. Ani z těchto událostí se v praxi nevyvodilo žádné napomenutí matky, ani pokuta. Prostě psychopatická matka si může dělat, co chce, a není síla, která by tomu udělala přítrž.

Při předávání dětí se dějí neuvěřitelné věci, přesto není možnost žádné kontroly. Neustále prosazují, že by měla být možnost přikázat znepráteným rodičům po rozvodu, aby veškerou interakci mezi sebou nahrávali na diktafony (samozřejmě ne jako v tomto případě, kde scénky nahrával nezletilý sourozenec). Když bychom měli od každé strany dvě nezávislé nahrávky, bylo by jasno, kdo štvě děti proti tomu druhému. Nesmyslná ochrana soukromí násilnických expartnerů vede k tolerování mnohem větších zvrstev, než jsou vlčí děti. Jenže soukromí psychopatů si v praxi více vážíme než psychického zdraví našich dětí...

V populaci existuje asi tak deset procent lidí, kteří nejsou z různých důvodů schopni nejen vydržet v partnerském svazku, ale ani vychovávat dítě. Naproti tomu bláznivě vysvětlovaná „lidská práva“ od reality odtržené Evropské unie nás dnes nutí, abychom zavírali oči před zjevným a každodenním zneužíváním a týráním dětí v rozvodových bojích. Pod praporem „nezcizitelného lidského práva na styk s oběma rodiči“ nutíme děti žít a stýkat se zjevnými psychopaty - ať z řad mužů nebo žen.

Obzvláště obtížné je zasáhnout, pokud dítě je svěřeno do péče manipulující matce a otec je vcelku normální, a dále když vzniká koalice syna s psychopatickým otcem proti matce. Narušené matky se omlouvají větou: „Tak ano, matka sice štvě dítě proti otci, ale jinak se o něj dobře stará.“ Ta věta má asi tak logiky, jako kdybychom řekli: „Matka se o dítě stará dobře, jen ho občas nutí vypít dvě deci technického benzínu.“ Stejně tak u narušených otců, kteří budují se synem koalici proti matce, se i v soudně znaleckých posudcích argumentuje tím: „Otec je pro syna lepším vychovatelem, protože syn ho preferuje oproti matce.“ I tato věta má asi tolik logiky, jako kdybychom říkali, že „vůdce party má na kluka lepší vliv než rodiče, protože s ním syn raději po škole hulí trávu, než aby s mámou psal úkoly z matiky.“

Představte si jiné případy, kdy sociální pracovnice zasáhnou proti psychopatovi, ale ten jde a rozmázne to v médiích. Novináři píší článek z informací, které mají od manipulujícího rodiče. Když přijdou novináři za sociálními pracovníci, tak ty jim nemohou nic říci, protože jsou vázány profesní mlčenlivostí, kterou není možno odvolat. Navíc by to nebylo v zájmu manipulátora, aby sociální pracovnice mohly mluvit. Jinými slovy vycházejí články, kde sociální pracovnice vypadají jako banda hlupáků, jen proto že manipulátor může říkat, co chce, a sociální pracovnice musí mlčet.

Závěrem bych tedy shrnul. Problém u vlčích dětí byl v tom, že kdyby se z toho neudělal mediálně rozmázlý případ, kdy je folklórem vyhlášovat tresty odpovídající vraždě, tak by sociální pracovnice neměly žádný nástroj, jak proti defektní výchově rodičů jakkoli zasáhnout. Takže pokud chceme

Jeroným Klimeš:

3/3

zanedbávaným dětem nějak pomoci, pak podle dnešní praxe musíme napřed jejich otce zavřít na osm let. Inu tento Kocourkov je česká realita 21. století...